A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2017. július 26.*

„Előzetes döntéshozatal – 604/2013/EU rendelet – Harmadik országbeli állampolgár által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása – Nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár érkezése – Határátlépés valamely tagállam hatóságai általi megszervezése egy másik tagállamba való átutazás céljából – Humanitárius okokon alapuló eltérés értelmében engedélyezett beutazás – A 2. cikk m) pontja – A »vízum« fogalma – 12. cikk – Vízum kibocsátása – 13. cikk – Külső határ szabálytalan átlépése”

A C-646/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2016. december 15-én érkezett, 2016. december 14-i határozatával terjesztett elő a

Khadija Jafari,

Zainab Jafari

által indított,

a **Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen (előadó), J. L. da Cruz Vilaça, M. Berger és A. Prechal tanácselnökök, A. Rosas, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. március 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– K. Jafari és Z. Jafari képviseletében R. Frühwirth Rechtsanwalt,

– az osztrák kormány képviseletében G. Hesse, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– a görög kormány képviseletében T. Papadopoulou, meghatalmazotti minőségben,

– a francia kormány képviseletében D. Colas, E. Armoët és E. de Moustier, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: L. Cordì és L. D'Ascia avvocati dello Stato,

– a magyar kormány képviseletében Tátrai M. M. és Fehér M. Z., meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében C. Crane, meghatalmazotti minőségben, segítője: C. Banner barrister,

– a svájci kormány képviseletében E. Bichet, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Condou-Durande, G. Wils és M. Žebre, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. június 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; a továbbiakban: „Dublin III" rendelet) 2., 12. és 13. cikkének, valamint a 2013. június 26-i 610/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 182., 1. o.; helyesbítések: HL 2014. L 225., 91. o.; HL 2017. L 40., 78. o.) módosított, a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 105., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 57., 19. o.; a továbbiakban: Schengeni határ-ellenőrzési kódex) 5. cikkének értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet a Khadija Jafari és Zainab Jafari afgán állampolgárok által a Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (idegenrendészeti és menekültügyi szövetségi hivatal, Ausztria) (a továbbiakban: hivatal) által hozott, a nemzetközi védelem iránti kérelmeiket elfogadhatatlannak nyilvánító, kitoloncolásukat elrendelő és a Horvátországba való visszaküldésük jogszerűségét megállapító határozatok ellen előterjesztett keresetek vizsgálatával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény

3 A 610/2013 rendelettel módosított, a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló,

1990. június 19-én Schengenben aláírt egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.; a továbbiakban: Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény) 18. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 90 napot meghaladó időtartamú tartózkodásra jogosító vízum (»hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum«) olyan nemzeti vízum, amelyet valamely tagállam nemzeti jogszabályainak vagy az uniós jognak megfelelően adott ki. Az ilyen vízumokat [a vízumok egységes formátumának meghatározásáról szóló, 1995. május 29-i 1683/95/EK tanácsi rendelet]ben [HL 1995. L 164., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 13. o.] meghatározott egységes formátumban kell kiadni, a vízum típusát a fejlécben feltüntetett »D« betűvel jelölve. […]”

A 2001/55/EK irányelv

4 A lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek tömeges beáramlása esetén nyújtandó átmeneti védelem minimumkövetelményeiről, valamint a tagállamok e személyek befogadása és a befogadás következményeinek viselése tekintetében tett erőfeszítései közötti egyensúly előmozdítására irányuló intézkedésekről szóló, 2001. július 20-i 2001/55/EK tanácsi irányelv (HL 2001. L 212., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 162. o.) 18. cikke a következőket írja elő:

„Alkalmazni kell az annak eldöntéséhez alkalmazott kritériumokat [helyesen: feltételeket] és mechanizmusokat, hogy melyik tagállam illetékes a menedékjog iránti kérelem megvizsgálására [helyesen: melyik tagállam felelős a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért]. Az ennek az irányelvnek az alapján átmeneti védelmet élvező személyek által benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálására különösen az a tagállam illetékes [helyesen: megvizsgálásáért különösen az a tagállam felelős], amelyik elfogadta az adott személynek a saját területére történő irányítását [helyesen: átadását].”

A Schengeni határ-ellenőrzési kódex

5 A Schengeni határ-ellenőrzési kódexet hatályon kívül helyezte és felváltotta a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 77., 1. o.). A Schengeni határ-ellenőrzési kódex következésképpen az alapügy tényállásának idején alkalmazandó volt.

6 A Schengeni határ-ellenőrzési kódex (6), (27) és (28) preambulumbekezdésének a szövege a következő volt:

„(6) A határellenőrzés végrehajtása nem csupán azoknak a tagállamoknak az érdeke, amelyek külső határainál azt elvégzik, hanem valamennyi olyan tagállamé, amely belső határain megszüntette a határellenőrzést. A határellenőrzésnek elő kell segítenie az illegális bevándorlás és az emberkereskedelem elleni küzdelmet, és meg kell előznie a tagállamok belső biztonságát, közrendjét, közegészségügyét és nemzetközi kapcsolatait fenyegető veszélyeket.

[…]

(27) E rendelet a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztése, amelyekben az Egyesült Királyság nem vesz részt […]. Az Egyesült Királyság ezért nem vesz részt e rendelet elfogadásában, és a rendelet vagy annak alkalmazása rá nézve nem kötelező.

(28) Ez a rendelet a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését képezi, amelyeknek alkalmazásában Írország […] nem vesz részt. Írország ezért nem vesz részt a rendelet elfogadásában, és a rendelet vagy annak alkalmazása rá nézve nem kötelező.”

7 Ezen kódexnek „A külső határok átlépése” című 4. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A külső határokat csak a határátkelőhelyeknél és azok hivatalos nyitvatartási ideje alatt lehet átlépni. A nyitvatartási időt egyértelműen fel kell tüntetni azokon a határátkelőhelyeken, amelyek nem napi 24 órában tartanak nyitva.

[…]

(3) A […] védelemre vonatkozó nemzetközi kötelezettségeik sérelme nélkül a tagállamok a nemzeti joguknak megfelelően szankciókat vezetnek be a külső határoknak a megnyitott határátkelőhelyeken kívüli vagy azok hivatalos nyitvatartási idején kívüli jogellenes átlépésére. […]”

8 Az említett kódexnek a „Beutazási feltételek harmadik országok állampolgárai számára” című 5. cikke a következőket írta elő:

„(1) A tagállamok területén történő, bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tervezett tartózkodás esetén, figyelembe véve a megelőző 180 napos időszak minden egyes tartózkodási napját, a harmadik országok állampolgáraira a következő beutazási feltételek vonatkoznak:

a) […] érvényes határátlépésre feljogosító úti okmánnyal rendelkezik […]

[…]

b) érvényes vízummal rendelkeznek, amennyiben az szükséges […], kivéve, ha érvényes tartózkodási engedéllyel vagy érvényes hosszú távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkeznek;

c) igazolják a tervezett tartózkodás célját és körülményeit, és megfelelő anyagi fedezettel rendelkeznek mind a tervezett tartózkodás időtartamára, mind pedig a származási országba való visszatéréshez vagy egy olyan harmadik országba történő átutazáshoz, ahová őket biztosan beengedik, illetve képesek ezt a fedezetet jogszerűen biztosítani;

d) nem állnak beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt [a Schengeni Információs Rendszerben (SIS)];

e) nem jelentenek veszélyt a tagállamok közrendjére, belső biztonságára, közegészségügyére vagy nemzetközi kapcsolataira, különösen nem állnak a tagállamok nemzeti adatbázisaiban szereplő ugyanezen okok miatt beutazási tilalmat elrendelő figyelmeztető jelzés hatálya alatt.

[…]

(4) Az (1) bekezdéstől eltérően:

a) az (1) bekezdésben foglalt feltételeket nem teljesítő, de tartózkodási engedéllyel vagy hosszú távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező harmadik országbeli állampolgárok átutazás céljából jogosultak belépni a többi tagállam területére annak érdekében, hogy eljussanak annak a tagállamnak a területére, amely a tartózkodási engedélyt vagy a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumot kiadta, kivéve, ha beutazás vagy átutazás megtagadására vonatkozó figyelmeztető jelzés hatálya alatt állnak azon tagállam nemzeti adatbázisában, amelynek külső határát át kívánják lépni;

b) a b) pontban foglaltak kivételével az (1) bekezdésben foglalt feltételeket teljesítő, azon harmadik országbeli állampolgárok számára, akik a határátkelőhelyen megjelennek, engedélyezhető a tagállamok területére történő beutazás, amennyiben a határon […] vízumot adnak ki számukra.

[…]

c) valamely tagállam – humanitárius okból, nemzeti érdekből vagy nemzetközi kötelezettségek következtében – engedélyezheti az (1) bekezdésben említett egy vagy több feltételt nem teljesítő, harmadik országbeli állampolgárok belépését saját területére. Ha a harmadik országbeli állampolgár az (1) bekezdés d) pontjában említett figyelmeztető jelzés hatálya alatt áll, a belépését engedélyező tagállamnak erről a többi tagállamot értesítenie kell.”

9 Ugyanezen kódex 10. cikkének (1) bekezdése pontosította, hogy a harmadik országbeli állampolgárok úti okmányait mind a belépéskor, mind pedig a kilépéskor rendszeresen bélyegezni kell.

10 A Schengeni határ-ellenőrzési kódex 12. cikkének (1) bekezdése a következőket fejtette ki:

„[…] A határt illegálisan [helyesen: jogellenesen] átlépő és az érintett tagállam területén tartózkodásra nem jogosult személyeket el kell fogni, és ellenük [a harmadik országok illegálisan (helyesen: jogellenesen) tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i] 2008/115/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [HL 2008. L 348., 98. o.] rendelkezéseinek megfelelő eljárásokat kell indítani.”

A 2008/115 irányelv

11 A 2008/115 irányelv (a továbbiakban: visszatérési irányelv) 2. cikkének (2) bekezdése a következőket fejti ki:

„A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák ezt az irányelvet azokra a harmadik országbeli alábbi állampolgárokra [helyesen: azokra a harmadik országbeli állampolgárokra]:

a) akiktől a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 13. cikkével összhangban megtagadták a beutazást, vagy akiket az illetékes hatóságok valamely tagállam külső határának szárazföldi, tengeri vagy légi úton történő illegális [helyesen: jogellenes] átlépése kapcsán fogtak el vagy tartóztattak fel, és akik ezt követően nem kaptak engedélyt vagy jogot az adott tagállamban való tartózkodásra;

[…]”

12 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 3. cikkének a szövege a következő:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

[…]

2. »illegális [helyesen: jogellenes] tartózkodás«: olyan harmadik országbeli állampolgár jelenléte valamely tagállam területén, aki a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikkében meghatározott beutazási feltételeknek vagy az adott tagállamban érvényes egyéb beutazási, tartózkodási vagy letelepedési feltételeknek nem vagy már nem felel meg;

[…]”

A 810/2009/EK rendelet

13 A 610/2013 rendelettel módosított, a Közösségi Vízumkódex létrehozásáról (vízumkódex) szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 243., 1. o.; a továbbiakban: vízumkódex) (36) és (37) preambulumbekezdése a következőképpen került megfogalmazásra:

„(36) Ez a rendelet a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését képezi, amelyek alkalmazásában az Egyesült Királyság […] nem vesz részt. Ennélfogva az Egyesült Királyság nem vesz részt ennek a rendeletnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.

(37) Ez a rendelet a schengeni vívmányok azon rendelkezéseinek továbbfejlesztését jelenti, amelyekben Írország […] nem vesz részt. Ennélfogva Írország nem vesz részt ennek a rendeletnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.”

14 A vízumkódex 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ez a rendelet létrehozza a tagállamok területén való átutazásra vagy bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó, tervezett tartózkodásra jogosító vízumok kiadására vonatkozó eljárásokat és feltételeket.”

15 Ezen kódex 25. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Korlátozott területi érvényességű vízumot a következő kivételes esetekben adnak ki:

a) amikor az érintett tagállam humanitárius okokból, nemzeti érdekből vagy nemzetközi kötelezettségei következtében szükségesnek ítéli, hogy
   i. eltérjen azon elvtől, hogy a Schengeni határ-ellenőrzési Kódex 5. cikke (1) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában meghatározott beutazási feltételeknek teljesülniük kell;

[…]”

16 A vízumkódex 27–29. cikke meghatározza a vízumbélyeg kitöltésére, a kitöltött vízumbélyegek érvénytelenítésére, valamint a vízumbélyegek beillesztésére vonatkozó szabályokat.

17 Ezen kódexnek „A külső határon kérelmezett vízumok” című 35. cikke (4) bekezdésében a következőket fejti ki:

„Amennyiben a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (1) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában található feltételek nem teljesülnek, a határon történő vízumkiadásért felelős hatóságok az e rendelet 25. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összhangban kizárólag a kiadó tagállam területére vonatkozó, korlátozott területi érvényességű vízumot adhatnak ki.”

A „Dublin III” rendelet

18 A „Dublin III” rendelet (25) és (41) preambulumbekezdése a következőképpen került megfogalmazásra:

„(25) A belső határok nélküli térség fokozatos kialakítása, amelyben az EUMSZ-szel összhangban biztosított a személyek szabad mozgása, valamint a harmadik országbeli állampolgárok beutazására és tartózkodására vonatkozó feltételekkel kapcsolatos uniós politikák kialakítása, beleértve a külső határok igazgatására irányuló közös erőfeszítéseket is, szükségessé teszik a felelősségi szabályok közötti egyensúly megteremtését a szolidaritás jegyében.

[…]

(41) Az Egyesült Királyság és Írország – az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv 3. cikkével és 4a. cikke (1) bekezdésével összhangban – bejelentette, hogy részt kíván venni e rendelet elfogadásában és alkalmazásában."

19 E rendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet megállapítja egy harmadik országbeli állampolgár, vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam (a továbbiakban: a felelős tagállam) meghatározására vonatkozó feltételeket és eljárási szabályokat."

20 Az említett rendelet 2. cikke a következőket írja elő:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

m) »vízum«: valamely tagállam engedélye vagy határozata, amely az átutazáshoz vagy az adott tagállam vagy több tagállam területén való tartózkodás céljából történő belépéshez szükséges. A vízum fajtáját az alábbiak szerint határozzák meg:

– »hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum«: valamely tagállam által a nemzeti jogával vagy az uniós joggal összhangban kiadott engedély vagy határozat, amely az adott tagállam területére három hónapnál hosszabb tartózkodás céljából történő belépéshez szükséges,

– »rövid távú tartózkodásra jogosító vízum«: egy, több vagy valamennyi tagállam területén való átutazásra vagy a tagállamok területére történő első beutazás napjától számított bármely hat hónapos időszakban három hónapot meg nem haladó tervezett tartózkodásra vonatkozó, valamely tagállam által kiadott engedély vagy határozat,

– »repülőtéri tranzitvízum«: a tagállamok egy vagy több repülőterének nemzetközi tranzitterületén történő áthaladásra jogosító vízum;

[…]"

21 Ugyanezen rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket fejti ki:

„(1) A tagállamok megvizsgálják azon harmadik országbeli állampolgárnak, vagy azon hontalan személynek a nemzetközi védelem iránti kérelmét, aki egy tagállam területén nyújtja be azt, ideértve annak határát és a tranzitzónákat. A kérelmet az a tagállam köteles megvizsgálni, amely a III. fejezetben előírt feltételek szerint felelős.

(2) Amennyiben az e rendeletben felsorolt feltételek alapján egyetlen tagállam sem jelölhető ki felelősként, a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálásáért [helyesen: megvizsgálásáért] azon tagállam felelős, amelynél először nyújtották be azt.

Amennyiben egy kérelmezőt lehetetlen az elsődlegesen felelősnek kijelölt tagállamnak átadni, mivel megalapozott okokból feltételezhető, hogy az adott tagállamban a menekültügyi eljárásnak és a kérelmezőkre vonatkozó befogadási feltételeknek szisztematikus [helyesen: rendszerszintű] hiányosságai vannak, aminek eredményeként az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód kockázata áll fenn, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó eljárást lefolytató tagállam tovább vizsgálja a III. fejezetben meghatározott feltételeket annak megállapítása érdekében, hogy egy másik tagállam kijelölhető-e felelős tagállamnak.

[…]”

22 A „Dublin III” rendelet 7. cikke (1) bekezdésének a szövege a következő:

„A felelős tagállam meghatározásának feltételeit az e fejezetben megállapított sorrendben kell alkalmazni.”

23 Ezen rendeletnek a „Tartózkodásra jogosító engedélyek vagy vízumok kiadása” című 12. cikke (2)–(5) bekezdésében a következőket pontosítja:

„(2) Amennyiben a kérelmezőnek érvényes vízuma van, a vízumot kibocsátó tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, feltéve, hogy a vízumot nem egy másik tagállam nevében, valamely, a [vízumkódex] 8. cikke szerinti képviseleti megállapodás alapján adták ki. Ilyen esetben a képviselt tagállam a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam.

(3) Amennyiben a kérelmező különböző tagállamok által kiállított több tartózkodásra jogosító engedéllyel vagy vízummal rendelkezik, a tagállamok a következő sorrendben vállalják a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősséget:

[…]

b) az a tagállam, amelyik a legkésőbbi lejárati idejű vízumot állította ki, ha a különböző vízumok azonos típusúak;

c) különböző típusú vízumok esetén az a tagállam, amely a legkésőbbi lejárati idejű vízumot bocsátotta ki, vagy – amennyiben az érvényességi időtartamok azonosak – az a tagállam, amely a legkésőbbi lejárati idővel állította ki a vízumot.

(4) Amennyiben a kérelmező csak […] egy vagy több olyan vízummal [rendelkezik], amelyek legfeljebb hat hónapja jártak le, és amelyek lehetővé tették számára, hogy ténylegesen belépjen egy tagállam területére, az (1), (2) és (3) bekezdést kell alkalmazni, amíg a kérelmező a tagállamok területét el nem hagyja.

Amennyiben a kérelmező[nek] […] egy vagy több olyan vízuma van, amelyek több mint hat hónapja jártak le, és amelyek lehetővé tették számára, hogy ténylegesen belépjen egy tagállam területére, és, feltéve, hogy a tagállamok területét nem hagyta el, az a tagállam a felelős, ahol a nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtotta.

(5) A kibocsátó tagállamot nem mentesíti a rá háruló felelősség alól, hogy a tartózkodási engedélyt vagy vízumot hamis vagy feltételezett személyazonosság alapján, vagy koholt [helyesen: hamis], hamisított, illetve érvénytelen okmányok bemutatása nyomán adták ki. Ugyanakkor a tartózkodásra jogosító engedélyt vagy vízumot kibocsátó tagállam nem felelős, ha bizonyítani tudja, hogy a hamisítást az okmány vagy a vízum kiadása után követték el.”

24 A „Dublin III” rendelet „Beutazás és/vagy tartózkodás” című 13. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben az e rendelet 22. cikke (3) bekezdésében említett két listán ismertetett közvetlen vagy közvetett bizonyíték alapján, beleértve [a 604/2013 rendelet hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását szolgáló Eurodac létrehozásáról, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú összehasonlítások kérelmezéséről, valamint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség nagy méretű IT-rendszereinek üzemeltetési igazgatását végző ügynökség létrehozásáról szóló 1077/2011/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i] 603/2013/EU [európai parlamenti és tanácsi]

rendeletben [HL 2013. L 180., 1. o.] említett adatokat, megállapítást nyer, hogy a kérelmező harmadik országból érkezve szabálytalanul lépte át egy tagállam határát szárazföldön, tengeri vagy a légi úton, az a tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, amelynek területére így lépett be. Ez a felelősség 12 hónappal a szabálytalan határátlépést követően megszűnik.”

25 A „Dublin III” rendelet 14. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Amennyiben egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy olyan tagállam területére lép, ahol vízummentességet élvez, ez a tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.”

26 E rendelet 17. cikkének (1) bekezdése a következőket fejti ki:

„A 3. cikk (1) bekezdésétől eltérve minden tagállam határozhat úgy, hogy megvizsgálja a valamely harmadik országbeli állampolgár, vagy egy hontalan személy által hozzá benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha annak megvizsgálásáért az e rendeletben megállapított feltételek szerint nem felelős.

Az a tagállam, amely e bekezdés alapján úgy határozott, hogy megvizsgál egy nemzetközi védelem iránti kérelmet, felelős tagállammá válik, vállalva a felelősséggel együtt járó kötelezettségeket. […]

[…]”

27 A „Dublin III” rendelet 33. cikke a korai előrejelzésre, a készültségre és a válságkezelésre vonatkozó mechanizmust vezet be, amely olyan helyzeteket érint, amelyekben e rendelet alkalmazása egy tagállam menekültügyi rendszerére nehezedő különlegesen nagy nyomás megalapozott kockázatának felmerülése és/vagy egy tagállam menekültügyi rendszerének működésében jelentkező problémák miatt veszélybe kerülhet.

28 E rendelet 34. cikke a tagállamok közötti információcserére vonatkozó mechanizmusokat ír elő.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

29 K. Jafari és Z. Jafari 2015 decemberében gyermekeikkel elhagyták Afganisztánt, majd Iránon, Törökországon, Görögországon, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságon és Szerbián utaztak át. 2016-ban átlépték a Szerbia és Horvátország közötti határt. A horvát hatóságok megszervezték a busszal a szlovén határig történő szállításukat.

30 K. Jafari és Z. Jafari, valamint gyermekeik ezt követően beutaztak Szlovéniába. A szlovén hatóságok 2016. február 15-én olyan rendőrségi dokumentumokat adtak át nekik, amelyben megjelölték, hogy K. Jafari és Z. Jafari utazási célja egyikük esetében Németország, másikuk esetében pedig Ausztria volt. Ugyanezen a napon, miután K. Jafari és Z. Jafari beutazott Ausztriába, maguk és gyermekeik nevében ez utóbbi tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmeket nyújtottak be.

31 A hivatal a „Dublin III” rendelet 34. cikke szerinti információ iránti megkeresést intézett a szlovén hatóságokhoz, és a K. Jafari és Z. Jafari részére átadott rendőrségi dokumentumokra hivatkozott. A szlovén hatóságok erre a megkeresésre úgy válaszoltak, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgárokat e rendelet alkalmazása szempontjából semmilyen releváns jogcímen nem regisztrálták Szlovéniában, és hogy Horvátországból érkezve utaztak át Szlovénián.

32 2016. április 16-án a hivatal azt kérte a horvát hatóságoktól, hogy az említett rendelet 21. cikke alapján vegyék át K. Jafarit és Z. Jafarit, valamint gyermekeiket. A horvát hatóságok nem válaszoltak erre a megkeresésre. A hivatal 2016. június 18-i levelében jelezte e hatóságoknak, hogy az ugyanezen rendelet 22. cikkének (7) bekezdése alapján a K. Jafari és Z. Jafari, valamint a gyermekeik által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért már a Horvát Köztársaság felelős.

33 2016. szeptember 5-én a hivatal elfogadhatatlannak nyilvánította a K. Jafari és Z. Jafari által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmeket, elrendelte K. Jafari és Z. Jafari, valamint gyermekeik kitoloncolását, és megállapította, hogy a Horvátországba való visszaküldésük jogszerű. Ezek a határozatok azon a tényen alapultak, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgárok szabálytalanul utaztak be Görögországba és Horvátországba, valamint hogy a Görögországnak való átadásuk kizárt, mivel ebben a tagállamban a menekültügyi eljárásnak rendszerszintű hiányosságai vannak.

34 K. Jafari és Z. Jafari vitatta ezeket a határozatokat a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Ausztria) előtt. 2016. október 10-én ez a bíróság elutasította a keresetüket, és különösen arra mutatott rá, hogy a Horvátországba történő beutazásukat vízum hiányában a Schengeni határ-ellenőrzési kódexben megállapított feltételekre tekintettel szabálytalannak kell tekinteni, és semmilyen érv nem alapítható arra, hogy az érintett személyeket e feltételek megsértésével beengedték Horvátországba.

35 K. Jafari és Z. Jafari felülvizsgálati kérelmeket terjesztett elő ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bíróság előtt, és többek között arra hivatkoztak, hogy ezen kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja alapján engedték be őket Horvátországba, Szlovéniába és Ausztriába.

36 E körülmények között a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Figyelembe kell-e venni a […] [»Dublin III« rendelet] 2. cikke m) pontjának, 12. és 13. cikkének értelmezése során azokat a jogi aktusokat, amelyekhez a »Dublin III« rendeletet valamiféle kapcsolat fűzi, vagy e jogi aktusoktól független jelentést kell tulajdonítani az említett rendelkezéseknek?

2) Ha a »Dublin III« rendelet rendelkezéseit más jogi aktusoktól függetlenül kell értelmezni:
   a) Az alapügyek körülményei között, amelyeket az jellemez, hogy olyan időszakra esnek, amelyben a legjelentősebb szerepet betöltő államok nemzeti hatóságai kivételesen nagyszámú olyan személlyel szembesültek, akik a területükön kívántak átutazni, a »Dublin III« rendelet 2. cikkének m) pontja és 12. cikke értelmében vett »vízumnak« tekintendő-e a valamely tagállam által gyakorlatilag eltűrt, a területére való olyan beutazás, amelynek egyedüli célja az éppen e tagállamon való átutazás és a nemzetközi védelem iránti kérelem valamely másik tagállamban történő benyújtása?

A második kérdés a) pontjára adandó igenlő válasz esetén:
   b) Abból kell-e kiindulni az átutazás céljából való beutazás gyakorlati tűrése tekintetében, hogy az érintett tagállamból való kiutazással a »vízum« érvényességét vesztette?
   c) Abból kell-e kiindulni az átutazás céljából való beutazás gyakorlati tűrése tekintetében, hogy a »vízum« még mindig érvényes, ha az érintett tagállamból való kiutazásra még nem került sor, vagy a »vízum« a kiutazás elmaradásától függetlenül érvényességét veszti abban az időpontban, amikor a kérelmező véglegesen feladja azon szándékát, hogy más tagállamba utazzon?
   d) Azzal jár-e az eredetileg célországnak tekintett tagállamba való utazásra irányuló szándéknak a kérelmező általi feladása, hogy a »Dublin III« rendelet 12. cikkének (5) bekezdése értelmében vett, a »vízum« kiadása után elkövetett hamisítás esete áll fenn, és így a »vízumot« kibocsátó tagállam nem felelős?

A második kérdés a) pontjára adandó nemleges válasz esetén:

e) Úgy kell-e értelmezni a »Dublin III« rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében szereplő »harmadik országból érkezve szabálytalanul lépte át egy tagállam határát szárazföldön, tengeri vagy a légi úton« fordulatot, hogy az alapügyek ismertetett különleges körülményei között nem tekinthető szabálytalannak a külső határok átlépése?

3) Ha a »Dublin III« rendelet rendelkezéseit más jogi aktusokra figyelemmel kell értelmezni:

a) Annak értékelése során, hogy a »Dublin III« rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett »szabálytalan határátlépés« esete áll-e fenn, különösen azt kell-e figyelembe venni, hogy a beutazás időpontja miatt az alapügyekre alkalmazandó Schengeni határ-ellenőrzési kódex – különösen [annak] 5. cikke – alapján fennállnak-e a beutazási feltételek?

A harmadik kérdés a) pontjára adandó nemleges válasz esetén:

b) Különösen az uniós jog mely rendelkezéseit kell figyelembe venni annak értékelése során, hogy a »Dublin III« rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett »szabálytalan határátlépés« esete áll-e fenn?

A harmadik kérdés a) pontjára adandó igenlő válasz esetén:

c) Az alapügyek körülményei között, amelyeket az jellemez, hogy olyan időszakra esnek, amelyben a legjelentősebb szerepet betöltő államok nemzeti hatóságai kivételesen nagyszámú olyan személyekkel szembesültek, akik a területükön kívántak átutazni, a belépésnek a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja értelmében vett engedélyezésének tekintendő-e a valamely tagállam által a konkrét eset körülményeinek vizsgálata nélkül gyakorlatilag eltűrt, a területére való olyan beutazás, amelynek egyedüli célja az éppen e tagállamon való átutazás és a nemzetközi védelem iránti kérelem valamely másik tagállamban történő benyújtása?

A harmadik kérdés a) és c) pontjára adandó igenlő válasz esetén:

d) Azzal jár-e a belépésnek a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja szerinti engedélyezése, hogy a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett vízummal egy tekintet alá eső engedélyről, és így a »Dublin III« rendelet 2. cikkének m) pontja szerinti »vízumról« van szó, mire tekintettel a »Dublin III« rendelet felelős tagállam meghatározására vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása során ez utóbbi rendelet 12. cikkét is figyelembe kell venni?

A harmadik kérdés a), c) és d) pontjára adandó igenlő válasz esetén:

e) Abból kell-e kiindulni az átutazás céljából való beutazás gyakorlati tűrése tekintetében, hogy az érintett tagállamból való kiutazással a »vízum« érvényességét vesztette?

f) Abból kell-e kiindulni az átutazás céljából való beutazás gyakorlati tűrése tekintetében, hogy a »vízum« még mindig érvényes, ha az érintett tagállamból való kiutazásra még nem került sor, vagy a »vízum« a kiutazás elmaradásától függetlenül érvényességét veszti abban az időpontban, amikor a kérelmező véglegesen feladja azon szándékát, hogy más tagállamba utazzon?

g) Azzal jár-e az eredetileg célországnak tekintett tagállamba való utazásra irányuló szándéknak a kérelmező általi feladása, hogy a »Dublin III« rendelet 12. cikkének (5) bekezdése értelmében vett, a »vízum« kiadása után elkövetett hamisítás esete áll fenn, és így a »vízumot« kibocsátó tagállam nem felelős?

A harmadik kérdés a) és c) pontjára adandó igenlő válasz és a harmadik kérdés d) pontjára adandó nemleges válasz esetén:

h) Úgy kell-e értelmezni a »Dublin III« rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében szereplő »harmadik országból érkezve szabálytalanul lépte át egy tagállam határát szárazföldön, tengeri vagy a légi úton« fordulatot, hogy az alapügyek ismertetett különleges körülményei között a

belépés a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja szerinti engedélyezésének minősítendő határátlépés nem tekinthető a külső határok szabálytalan átlépésének?”

A Bíróság előtti eljárás

37 Előzetes döntéshozatalra utaló határozatában a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzatának 105. cikkében előírt gyorsított eljárás lefolytatása iránti kérelmet terjesztett elő.

38 A Bíróság elnöke a 2017. február 15-i Jafari végzésében (C-646/16, nem tették közzé, EU:C:2017:138) helyt adott ennek a kérelemnek.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

39 Elöljáróban ki kell emelni, hogy mivel a „Dublin III” rendelet 2. cikkének m) pontja, valamint 12. és 13. cikke a határellenőrzéssel és a bevándorlással kapcsolatos politikák olyan aspektusaira vonatkozik, amelyeket különböző uniós jogi aktusok szabályoznak, az első kérdés megválaszolása érdekében külön kell értékelni ezen jogi aktusok relevanciáját egyfelől az ezen rendelet 2. cikke m) pontjának és 12. cikkének, másfelől pedig az említett rendelet 13. cikkének értelmezéséhez.

Az első kérdésről, a második kérdés a) pontjáról és a harmadik kérdés d) pontjáról

40 Az együttesen vizsgálandó első kérdésével, második kérdésének a) pontjával és harmadik kérdésének d) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a „Dublin III” rendeletnek a 2. cikke m) pontjával és adott esetben a vízumkódex rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett 12. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azt a tényt, hogy az első tagállam hatóságai, amelyek kivételesen nagyszámú olyan harmadik országbeli állampolgár érkezésével szembesülnek, akik e tagállamon kívánnak átutazni, hogy egy másik tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesszenek elő, eltűrik az ezen első tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő ilyen állampolgároknak a területükre való beutazását, az ezen 12. cikk értelmében vett „vízumnak” kell minősíteni.

41 A „Dublin III” rendeletnek többek között a 3. cikke (1) bekezdéséből és 7. cikke (1) bekezdéséből következik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam főszabály szerint az a tagállam, amelyet az ezen rendelet III. fejezetében előírt feltételek kijelölnek (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Ghezelbash ítélet, C-63/15, EU:C:2016:409, 42. pont).

42 Az említett rendelet 12. cikke, amely e rendelet III. fejezetében szerepel, előírja, hogy amikor a nemzetközi védelmet kérelmezőnek érvényes vagy lejárt vízuma van, az e vízumot kibocsátó tagállam felelős bizonyos feltételek mellett a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.

43 Ugyanezen rendelet 2. cikkének m) pontja kifejti a „vízum” fogalmának általános meghatározását, és pontosítja, hogy a vízum fajtáját olyan sajátosabb fogalommeghatározások alapján értékelik, amelyek a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumhoz, a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumhoz, illetőleg a repülőtéri tranzitvízumhoz kapcsolódnak.

44 E rendelkezésből következik, hogy a „Dublin III” rendelet értelmében vett „vízum” fogalma nemcsak a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumot és a repülőtéri tranzitvízumot foglalja magában, amelyek esetében a kibocsátással kapcsolatos eljárásokat és feltételeket a vízumkódex harmonizálja, hanem a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumokat is, amelyek nem tartoznak ezen kódex hatálya alá, és mivel jelenleg nincsenek az uniós jogalkotó által az EUMSZ 79. cikk (2) bekezdésének a) pontja

alapján elfogadott általános intézkedések, ez utóbbi vízumok kibocsáthatók a nemzeti jogszabályok alapján (lásd ebben az értelemben: 2017. március 7-i X és X ítélet, C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, 41. és 44. pont).

45 Továbbá ki kell emelni, hogy amint azt a vízumkódex (36) és (37) preambulumbekezdése, valamint a „Dublin III” rendelet (41) preambulumbekezdése hangsúlyozza, egyes tagállamokat, amelyeket nem kötelez ez a kódex, kötelezi ellenben ez a rendelet. Ebből következik, hogy a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumokat vagy a tranzitvízumokat, amelyeket ezek a tagállamok az említett kódexben kifejtett szabályok követése nélkül bocsátottak ki, mindamellett a „Dublin III” rendelet 2. cikkének m) pontja és 12. cikke értelmében vett „vízumoknak” kell tekinteni.

46 Egyébiránt ki kell emelni, hogy az uniós jogalkotó ez utóbbi rendelet 2. cikkének m) pontjában úgy határozta meg a „vízum” fogalmát, hogy nem említette a vízumkódexet vagy a konkrétan a vízumok területét szabályozó más uniós jogi aktusokat, miközben a „Dublin III” rendelet 2. cikkének a), b), d), e) vagy f) pontjában kifejtett fogalommeghatározásokban közvetlenül hivatkozott különböző uniós jogi aktusokra.

47 Ilyen feltételek mellett, jóllehet a vízumok területén az Unió által elfogadott jogi aktusok olyan háttértényezőknek minősülnek, amelyeket a „Dublin III” rendelet 2. cikke m) pontjának és 12. cikkének értelmezése során figyelembe kell venni, az e rendelet értelmében vett „vízum” fogalma nem vezethető le közvetlenül ezen jogi aktusokból, és azt úgy kell érteni, hogy az említett rendelet 2. cikkének m) pontjában szereplő különös fogalommeghatározáson és e rendelet általános rendszerén alapul.

48 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ez a fogalommeghatározás pontosítja, hogy a vízum „valamely tagállam engedélye vagy határozata”, amely az „átutazáshoz vagy [az e tagállam vagy több tagállam területére történő] belépéshez szükséges”. Magukból az uniós jogalkotó által használt kifejezésekből tehát az következik, hogy egyrészt a vízum fogalma a nemzeti közigazgatás által formálisan elfogadott jogi aktusra, nem pedig puszta tűrésre utal, másrészt hogy a vízum nem tévesztendő össze a valamely tagállam területére való beengedéssel, ugyanis a vízumot pontosan ennek a beengedésnek a lehetővé tétele érdekében követelik meg.

49 Ezt a megállapítást megerősíti a „Dublin III” rendelet 2. cikkének m) pontjában a vízumok különböző kategóriái között tett különbségtétel. Az általában a vízumbélyegeken elhelyezett megjegyzések segítségével azonosított e kategóriák ugyanis abban különböznek, hogy az említett rendelkezés hatálya alá tartozó vízumokat a területre a különböző típusú tartózkodás vagy átutazás érdekében történő beutazás lehetővé tételéhez követelik meg.

50 Az az összefüggés, amelybe e rendelet 12. cikke illeszkedik, megerősíti ezt az elemzést. Így a vízum kibocsátása – amelyre ez a cikk vonatkozik, és amelyet tartózkodásra jogosító engedély kibocsátása kísér – megkülönböztetésre került a tulajdonképpeni beutazástól és tartózkodástól, amelyekre az említett rendelet 13. cikke vonatkozik. Továbbá az ugyanezen rendelet 14. cikkében meghatározott feltétel, nevezetesen a vízummentes beutazás, azt a tényt szemlélteti, hogy az uniós jogalkotó megkülönböztette a beutazást magától a vízumtól.

51 Ez a megkülönböztetés egyébként összhangban áll az érintett területekre vonatkozó uniós jogszabályok általános szerkezetével. Miközben ugyanis a tagállamok területére való beengedést rendező szabályokat az alapügyben szóban forgó tényállás időpontjában a Schengeni határ-ellenőrzési kódex írta elő, a vízumok kibocsátásával kapcsolatos feltételek olyan külön jogi aktusokban kerültek meghatározásra, mint a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumok esetében a vízumkódex.

52 Ki kell ráadásul emelni, hogy az ezen jogszabályok által meghatározott keretben azok a tagállamok, amelyekre az említett jogszabályok vonatkoznak, öntapadó matricával megtestesített egységes formátumban kötelesek vízumokat kibocsátani mind a rövid távú tartózkodásra jogosító vízumokat – a

vízumkódex 27–29. cikke alapján –, mind pedig a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumokat – a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 18. cikkének (1) bekezdése értelmében – illetően. Az említett jogszabályok értelmében vett vízum kibocsátása tehát a beutazás engedélyezésének elfogadásához képest eltérő alakisággal rendelkezik, mivel a beutazás engedélyezése a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 10. cikke (1) bekezdésének megfelelően az úti okmányon elhelyezett bélyeg formájában testesül meg.

53 Az előző tényezők összességére tekintettel úgy kell tekinteni, hogy a valamely tagállam területére való beengedés, amelyet adott esetben az érintett tagállam hatóságai pusztán eltűrnek, nem minősül a „Dublin III” rendelet 2. cikkének m) pontjával összefüggésben értelmezett 12. cikke értelmében vett „vízumnak”.

54 Az a körülmény, hogy az érintett tagállam területére való beengedésre olyan helyzetben kerül sor, amelyet nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár érkezése jellemez, nem módosíthatja ezt a következtetést.

55 Egyrészt ugyanis a „Dublin III” rendelet egyetlen tényezője sem jelzi azt, hogy a „vízum” fogalmát ilyen helyzetben eltérően kellene értelmezni.

56 Másrészt meg kell állapítani, hogy jóllehet az uniós jogalkotó elgondolása szerint a területre való beengedésre és a vízumok kibocsátására vonatkozó jogi aktusok alapulhatnak humanitárius okokon, e tekintetben egyértelmű különbséget tartott fenn a jogi aktusok e két típusa között.

57 Így kifejezetten különbséget tett a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontjában előírt, a területre humanitárius okokból való beutazás engedélyezésének és annak a lehetősége között, hogy ugyanezen okokból a vízumkódex 25. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt korlátozott területi érvényességű vízum kerüljön kibocsátásra. Ugyan a vízumkódex 35. cikkének (4) bekezdése kétségkívül lehetővé teszi bizonyos feltételek mellett ilyen vízum kibocsátását a határon, a területre való beutazást bizonyos esetekben a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének b) pontja, nem pedig az utóbbi 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja alapján kell engedélyezni. Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének b) pontja nem alkalmazandó.

58 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy az első kérdésre, a második kérdés a) pontjára és a harmadik kérdés d) pontjára azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendelet 2. cikkének m) pontjával összefüggésben értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azt a tényt, hogy az első tagállam hatóságai, amelyek kivételesen nagyszámú olyan harmadik országbeli állampolgár érkezésével szembesülnek, akik e tagállamon kívánnak átutazni, hogy egy másik tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesszenek elő, eltűrik az ezen első tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő ilyen állampolgároknak a területükre való beutazását, nem lehet az ezen 12. cikk értelmében vett „vízumnak” minősíteni.

Az első kérdésről, a második kérdés e) pontjáról és a harmadik kérdés a)–c) és h) pontjáról

59 Az együttesen vizsgálandó első kérdésével, második kérdésének e) pontjával és harmadik kérdésének a)–c) és h) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a „Dublin III” rendelet 13. cikkének adott esetben a Schengeni határ-ellenőrzési kódex és a visszatérési irányelv rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárt, akinek a beutazását eltűrték az első tagállam hatóságai – szembesülve az e tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár a célból való érkezésével, hogy e tagállamon átutazva nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtson be egy másik tagállamban –, úgy kell tekinteni, hogy az említett első tagállam határát e rendelkezés értelmében véve „szabálytalanul lépte át”.

60 A „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdése, amely e rendeletnek „A felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek” című III. fejezetében szerepel, többek között azt írja elő, hogy amikor valamely nemzetközi védelmet kérelmező harmadik országból érkezve szabálytalanul lépte át egy tagállam határát, az a tagállam felelős a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, amelynek területére így lépett be.

61 A valamely tagállam határa „szabálytalan átlépésének” fogalma e rendeletben nem került meghatározásra.

62 Ilyen fogalommeghatározás a határellenőrzésre vagy a bevándorlásra vonatkozó, az alapügyben szóban forgó tényállás idején hatályos többi uniós jogi aktusban sem szerepel.

63 Konkrétabban a kérdést előterjesztő bíróság által említett jogi aktusokat illetően ki kell emelni először is, hogy a visszatérési irányelv 3. cikkének 2. pontjában kizárólag a „jogellenes tartózkodás” fogalmát határozza meg, amely nem azonos a „jogellenes beutazás” fogalmával (lásd ebben az értelemben: 2016. június 7-i Affum ítélet, C-47/15, EU:C:2016:408, 60. pont).

64 Hasonlóképpen, a valamely tagállam határa „szabálytalan átlépésének” fogalma nem azonosítható a „jogellenes tartózkodás” fogalmával.

65 Egyébiránt jóllehet a visszatérési irányelv 2. cikkének (2) bekezdése a valamely tagállam külső határának „jogellenes átlépése” kapcsán elfogott vagy feltartóztatott harmadik országbeli állampolgárokat említi, az említett irányelv e fogalom pontos tartalmát illetően semmilyen tájékoztatással nem szolgál.

66 Másodszor, amint azt a főtanácsnok indítványának 127. pontjában kiemelte, a Schengeni határ-ellenőrzési kódex sem határozza meg a valamely tagállam határa „szabálytalan átlépésének” fogalmát.

67 Jóllehet a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 4. cikkének (3) bekezdésében kétségkívül előírja a külső határoknak a megnyitott határátkelőhelyeken kívüli vagy azok hivatalos nyitvatartási idején kívüli jogellenes átlépésének esetére vonatkozó szankciók bevezetését, az említett kódex ebben a rendelkezésben egy igen sajátos helyzetet érint, amelybe nem tartozhat bele a határ szabálytalan átlépésnek valamennyi esete.

68 Hasonlóképpen, jóllehet a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 12. cikke (1) bekezdésének második mondata olyan szabályt fejt ki, amely a „határt jogellenesen átlépő […] személyek[re]” alkalmazandó, semmilyen pontosítással nem szolgál a „szabálytalan átlépés” fogalmának meghatározását illetően, és különösen azt nem pontosítja, hogy e határátlépésre akkor kerül-e sor, amikor megsértik az ezen kódex 4. cikkében előírt, a külső határok átlépésére vonatkozó szabályokat, az e kódex 5. cikkében előírt, a beutazási feltételeket meghatározó szabályokat, vagy az említett kódex II. címének II. fejezetében szereplő, a külső határok ellenőrzésére vonatkozó szabályokat.

69 Továbbá, a határ „szabálytalan átlépésének” fogalmát a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében e rendelet sajátos céljával, nevezetesen a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározásával összefüggésben használják. Márpedig az ilyen cél semmilyen kapcsolatban nem áll a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 12. cikke (1) bekezdésének második mondatával, ugyanis utóbbi célja a határőrizet és a visszatérési irányelvben előírt visszatérési eljárások lefolytatása közötti kapcsolat pontosítása.

70 Egyébiránt ki kell emelni, hogy amint azt a Schengeni határ-ellenőrzési kódex (27) és (28) preambulumbekezdése, valamint a „Dublin III” rendelet (41) preambulumbekezdése pontosítja, egyes tagállamokat, amelyeket nem kötelez ez a kódex, kötelezi ellenben ez a rendelet. Ebből következik, hogy e tagállamok határainak átlépését adott esetben a „Dublin III” rendelet 13. cikkének

(1) bekezdése értelmében „szabályosnak” vagy „szabálytalannak” kell minősíteni, holott az említett tagállamok területére való beengedést nem rendezik a Schengeni határ-ellenőrzési kódexben meghatározott, a határok átlépésére és a beutazásra vonatkozó szabályok.

71 Végül meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó azt a megoldást választotta, hogy nem említette a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében a visszatérési irányelvet vagy a Schengeni határ-ellenőrzési kódexet, míg a 603/2013 rendeletre kifejezetten hivatkozott.

72 Ilyen feltételek mellett, jóllehet a határellenőrzés és a bevándorlás területén az Unió által elfogadott jogi aktusok olyan háttértényezőket képeznek, amelyeket a „Dublin III” rendelet 13. cikke (1) bekezdésének értelmezése során figyelembe kell venni, e rendelet értelmében a valamely tagállam határa „szabálytalan átlépése” fogalmának terjedelme főszabály szerint nem vezethető le közvetlenül ezekből a jogi aktusokból.

73 Következésképpen, mivel az említett rendelet nem határozza meg ezen fogalmat, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint e fogalom jelentését és tartalmát az alkalmazott kifejezések szokásos jelentésének megfelelően kell meghatározni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben e kifejezéseket használják, és az azon szabályozás által követett célkitűzéseket, amelynek e kifejezések a részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2014. január 30-i Diakité ítélet, C-285/12, EU:C:2014:39, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Tekintettel a határ „szabálytalan átlépése” fogalmának szokásos jelentésére, úgy kell tekinteni, hogy a határnak az érintett tagállamban alkalmazandó szabályozással megkövetelt feltételek tiszteletben tartása nélküli átlépését szükségképpen a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében „szabálytalannak” kell tekinteni.

75 Ebből következik, hogy abban az esetben, ha az átlépett határ olyan tagállamnak a határa, amelyet a Schengeni határ-ellenőrzési kódex kötelez, a határ átlépésének szabálytalan jellegét többek között az ezen kódexs által meghatározott szabályok figyelembevételével kell értékelni.

76 Ez az eset áll fenn az alapeljárásban szóban forgó ügyben, ugyanis a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 1. cikkének első mondatán, 5. cikke (4) bekezdésének a) pontján, III. címén, valamint ezen kódex II. címének és a schengeni információs rendszerre hivatkozó mellékleteinek rendelkezésein kívül az említett kódex rendelkezései alkalmazandók a Horvát Köztársaságra a Horvát Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unióról szóló szerződés, az Európai Unió működéséről szóló szerződés és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződés kiigazításáról szóló okmány (HL 2012. L 112., 21. o.) II. mellékletének 8. pontjával összefüggésben értelmezett 4. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében.

77 Mindamellett a jelen ítélet 74. pontjában tett megállapítás nem lehet elegendő ahhoz, hogy teljes mértékben meghatározásra kerüljön a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szabálytalan átlépés” fogalma.

78 Így figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a külső határok átlépésére vonatkozó szabályozások biztosíthatják az illetékes nemzeti hatóságok számára annak a lehetőségét, hogy humanitárius okokra hivatkozva eltérjenek a harmadik országbeli állampolgárokra főszabály szerint előírt beutazási feltételektől annak érdekében, hogy biztosítsák a tagállamokban való jövőbeli tartózkodásuk szabályszerűségét.

79 Ilyen jellegű lehetőséget tartalmaz többek között a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja, amely lehetővé teszi azoknak a tagállamoknak, amelyekre e kódex vonatkozik, hogy eltérés keretében humanitárius okból, nemzeti érdekből vagy nemzetközi

kötelezettségek következtében engedélyezzék azon harmadik országbeli állampolgárok beutazását a területükre, akik az ezen állampolgárok tekintetében főszabály szerint előírt egy vagy több beutazási feltételt nem teljesítik.

80 Ugyanakkor mindenekelőtt ki kell emelni, hogy a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja pontosítja, hogy az ilyen engedély e kódex 5. cikke (4) bekezdésének b) pontjától eltérően csak az érintett tagállam területére, nem pedig a „tagállamok" területének az egészére érvényes. Következésképpen az említett kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontja nem vezethet ahhoz, hogy szabályossá tegye az olyan harmadik országbeli állampolgár határátlépését, akit valamely tagállam hatóságai kizárólag annak érdekében engedtek be, hogy lehetővé tegyék ezen állampolgár átutazását egy másik tagállamba, hogy ott nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesszen elő.

81 Továbbá, valamint tekintettel mindenesetre az első kérdésre, a második kérdés a) pontjára és a harmadik kérdés d) pontjára adott válaszra, a Schengeni határ-ellenőrzési kódex 5. cikke (4) bekezdésének c) pontjában előírthoz hasonló lehetőségnek az igénybevétele nem azonosítható a „Dublin III" rendelet 12. cikke értelmében vett vízum kibocsátásával.

82 Hasonlóképpen, mivel ez az igénybevétel nincs hatással az érintett harmadik országbeli állampolgár esetében a vízummal rendelkezés esetleges kötelezettségére, az ilyen keretek között engedélyezett beutazás nem tekinthető olyan tagállam területére való beutazásnak, amelyben az érintett személy az e rendelet 14. cikke értelmében vízummentességet élvez.

83 Következésképpen annak elfogadása, hogy ha valamely tagállam a harmadik országbeli állampolgár beutazását humanitárius okokra hivatkozással a harmadik országbeli állampolgárok tekintetében főszabály szerint előírt beutazási feltételektől való eltérés keretében engedélyezi, nem minősül e tagállam határának a „Dublin III" rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szabálytalan átlépésének", azt vonná maga után, hogy amikor az említett tagállam igénybe veszi az ilyen lehetőséget, nem felelős az ezen állampolgár által egy másik tagállamban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.

84 Márpedig az ilyen következtetés összeegyeztethetetlen e rendelet általános rendszerével és célkitűzéseivel.

85 Így a „Dublin III" rendelet (25) preambulumbekezdése többek között a szolidaritás jegyében megállapított felelősségi szabályok és a külső határok igazgatására irányuló közös erőfeszítések közötti közvetlen kapcsolatról rendelkezik, amely erőfeszítések – amint arra a Schengeni határ-ellenőrzési kódex (6) preambulumbekezdése emlékeztet – nemcsak azon tagállamok érdekében valósulnak meg, amelyek külső határainál határellenőrzést végeznek, hanem valamennyi olyan tagállam érdekében is, amely belső határain megszüntette a határellenőrzést.

86 Ebben az összefüggésben a „Dublin III" rendelet 12. és 14. cikkének együttes olvasatából kitűnik, hogy ezek a cikkek főszabály szerint magukban foglalják a tagállamok területére való szabályszerű beutazás valamennyi esetét, ugyanis valamely harmadik országbeli állampolgárnak az e területre való szabályszerű beutazása általában vagy vízumon, illetve tartózkodásra jogosító engedélyen, vagy pedig vízummentességen alapul.

87 Az említett cikkekben, valamint az e rendelet 13. cikkében meghatározott különböző feltételek alkalmazásának általában lehetővé kell tennie azt, hogy a harmadik országbeli állampolgárnak a tagállamok területére való beutazását vagy tartózkodását elsőként biztosító tagállamra ruházzák az ezen állampolgár által esetlegesen benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősséget.

88 E tekintetben megállapítható, hogy ezt az elgondolást kifejezetten rögzítették a 2008. december 3-i bizottsági javaslat (COM(2008) 820 végleges) indokolásában, amely a „Dublin III” rendelet elfogadásához vezetett, és amely e tekintetben átveszi azt, ami már kifejtésre került annak a bizottsági javaslatnak (COM(2001) 447 végleges) az indokolásában, amely az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i 343/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 50., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 109. o.) elfogadásához vezetett. Ez utóbbi indokolás azt is kifejtette, hogy az e rendelettel előírt feltételek, amelyek között szerepelt a valamely tagállam határának szabálytalan átlépése, többek között azon az elképzelésen alapultak, hogy mindegyik tagállam felelős az összes többi tagállammal szemben a harmadik országbeli állampolgárok beutazásával és tartózkodásával kapcsolatos cselekvéseiért, és a szolidaritás, valamint a lojális együttműködés szellemében vállalnia kell annak következményeit.

89 Ezekre a tényezőkre tekintettel a „Dublin III” rendelet 12–14. cikkében kifejtett feltételek – e rendelet rendszerének megkérdőjelezése nélkül – nem értelmezhetők úgy, hogy mentesül felelőssége alól az a tagállam, amely úgy határozott, hogy humanitárius okokra hivatkozva engedélyezi azon harmadik országbeli állampolgárnak a területére való beutazását, aki nem rendelkezik vízummal és nem részesül vízummentességben.

90 Egyébiránt az a tény, hogy – amint a jelen ügyben – az érintett harmadik országbeli állampolgár az illetékes hatóságok felügyelete mellett utazott be a tagállamok területére, és egyáltalán nem vonta ki magát a határellenőrzés alól, az említett rendelet 13. cikke (1) bekezdésének alkalmazásához nem lehet meghatározó.

91 A „Dublin III” rendelet 12–14. cikkében kifejtett felelősségi feltételeknek ugyanis nem az a céljuk, hogy az érintett harmadik országbeli állampolgár jogellenes magatartását szankcionálják, hanem annak a meghatározása, hogy melyik a felelős tagállam, figyelemmel ezen állampolgárnak a tagállamok területén való jelenlétével kapcsolatban az említett tagállam által játszott szerepre.

92 Ebből következik, hogy az olyan harmadik országbeli állampolgárt, akit az első tagállam területére az e tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételek teljesítése nélkül engedtek be a célból, hogy másik tagállamba átutazva ott nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtson be, úgy kell tekinteni, hogy a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „szabálytalanul lépte át” ezen első tagállam határát, függetlenül attól, hogy ezt az átlépést az alkalmazandó szabályok megsértésével eltűrték vagy engedélyezték, vagy azt humanitárius okokra hivatkozva és a harmadik országbeli állampolgárok tekintetében főszabály szerint előírt beutazási feltételektől eltérve engedélyezték.

93 Az a körülmény, hogy a határátlépésre olyan helyzetben kerül sor, amelyet nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár érkezése jellemez, nincs hatással a „Dublin III” rendelet 13. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vagy alkalmazására.

94 Ki kell ugyanis emelni először is, hogy az uniós jogalkotó figyelembe vette az ilyen helyzet bekövetkezésének kockázatát, következésképpen pedig a tagállamok rendelkezésére bocsátott olyan eszközöket, amelyek arra irányulnak, hogy az ilyen helyzetre megfelelően reagáljanak, anélkül azonban, hogy ebben az esetben a felelős tagállam meghatározásával kapcsolatos sajátos rendszer alkalmazását írta volna elő.

95 Így a „Dublin III” rendelet 33. cikke a korai előrejelzésre, a készültségre és a válságkezelésre vonatkozó mechanizmust vezet be, amely olyan megelőző cselekvések végrehajtására irányul, amelyek célja többek között annak elkerülése, hogy a valamely tagállam menekültügyi rendszerére nehezedő különlegesen nagy nyomás megalapozott kockázatának felmerülése miatt e rendelet alkalmazása veszélybe kerüljön.

96 Ezzel párhuzamosan az említett rendelet 3. cikkének (1) bekezdése előírja az ugyanezen rendeletben meghatározott eljárásnak a valamely harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által a tagállamok bármelyikének a területén benyújtott valamennyi nemzetközi védelem iránti kérelemre való alkalmazását, és nem zárja ki azokat a kérelmeket, amelyeket olyan helyzetben nyújtottak be, amelyet nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár érkezése jellemez.

97 Másodszor, az ilyen típusú helyzeteket kifejezetten rendezi a 2001/55 irányelv, amelynek 18. cikke kifejti, hogy a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek tömeges beáramlása esetén alkalmazni kell az annak eldöntéséhez alkalmazott feltételeket és mechanizmusokat, hogy melyik tagállam felelős.

98 Harmadszor, az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése lehetővé teszi az Európai Unió Tanácsa számára, hogy az Európai Bizottság javaslata alapján és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően átmeneti intézkedéseket fogadjon el egy vagy több tagállam érdekében, amelyek olyan szükséghelyzettel szembesülnek, amelyet harmadik országok állampolgárainak hirtelen beáramlása jellemez.

99 Így a Tanács az EUMSZ 78. cikk (3) bekezdése alapján fogadta el a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 14-i (EU) 2015/1523 határozatot (HL 2015. L 239., 146. o.), valamint a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 22-i (EU) 2015/1601 határozatot (HL 2015. L 248., 80. o.).

100 Negyedszer, az ilyen intézkedések elfogadásától függetlenül a nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgárnak a valamely tagállamba való átvételét illetően az is könnyítést jelenthet, hogy más tagállamok egyoldalúan vagy az érintett tagállammal összehangoltan a szolidaritás szellemében – amely az EUMSZ 80. cikknek megfelelően a „Dublin III” rendelet alapját képezi – gyakorolják az ezen rendelet 17. cikkének (1) bekezdésében előírt lehetőséget, miszerint úgy határoznak, hogy megvizsgálják a hozzájuk benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet akkor is, ha annak megvizsgálásáért az e rendeletben megállapított feltételek szerint nem felelősek.

101 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az ugyanezen rendelet 3. cikke (2) bekezdésének második albekezdése, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke alapján a nemzetközi védelmet kérelmező felelős tagállamnak való átadása nem hajtható végre, ha ez az átadás annak a tényleges kockázatát vonja maga után, hogy az érintett ezen 4. cikk értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve (lásd ebben az értelemben: 2017. február 16-i C. K. és társai ítélet, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 65. pont). Az átadás tehát nem hajtható végre, ha a nemzetközi védelemben részesülni kívánó kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár érkezése nyomán a felelős tagállamban ilyen kockázat áll fenn.

102 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy az első kérdésre, a második kérdés e) pontjára és a harmadik kérdés a)–c) és h) pontjára azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendelet 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárt, akinek a beutazását eltűrték az első tagállam hatóságai – szembesülve az e tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár a célból való érkezésével, hogy e tagállamon átutazva nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtson be egy másik tagállamban –, úgy kell tekinteni, hogy az említett első tagállam határát e rendelkezés értelmében véve „szabálytalanul lépte át”.

A második kérdés b)–d) pontjáról és a harmadik kérdés e)–g) pontjáról

103 A többi kérdésre adott válaszra tekintettel nem szükséges válaszolni sem a második kérdés b)–d) pontjára, sem pedig a harmadik kérdés e)–g) pontjára.

A költségekről

104 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikkének m) pontjával összefüggésben értelmezett 12. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azt a tényt, hogy az első tagállam hatóságai, amelyek kivételesen nagyszámú olyan harmadik országbeli állampolgár érkezésével szembesülnek, akik e tagállamon kívánnak átutazni, hogy egy másik tagállamban nemzetközi védelem iránti kérelmet terjesszenek elő, eltűrik az ezen első tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő ilyen állampolgároknak a területükre való beutazását, nem lehet az ezen 12. cikk értelmében vett „vízumnak” minősíteni.**

2) **A 604/2013 rendelet 13. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárt, akinek a beutazását eltűrték az első tagállam hatóságai – szembesülve az e tagállamban főszabály szerint megkövetelt beutazási feltételeket nem teljesítő kivételesen nagyszámú harmadik országbeli állampolgár a célból való érkezésével, hogy e tagállamon átutazva nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtson be egy másik tagállamban –, úgy kell tekinteni, hogy az említett első tagállam határát e rendelkezés értelmében véve „szabálytalanul lépte át”.**

Aláírások